

3

SNÁŘ Z TOVÁRNY

PÁTEK 24/9/2021

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2021

INSPIRATIVNÍ SETKÁNÍ S MATKAMI RUBÍNSKÝMI!

A spanilá jízda snů i nadále pokračuje, tentokrát setkáním s přátelským triem, jež parádně rozžilo téma ožehavé. Přijměte pozvání na diskusní průlet po tématech lehkých i tíživých. Bezprostředně, hloubavě i s nadsázkou odpovídají ústřední performerské duše inscenace. Jenom matky vědí, o čem ten život je: Veronika Lazorčáková, Lucie Andělová a Jiří Kníha!

Co pro vás znamená Ostrava, moravskoslezská metropole?

Veronika Lazorčáková: Ostrava je zásadní! Iniciační. Zažila jsem tam své první angažmá spojené s velkými příležitostmi ve společnosti skvělých kolegů, toho si nesmírně vážím a nezapomínám se na to. A taky: Ostrava = krev, bolest a tma. Prostředí, zdálo by se, nehostinné, ale život (a tím pádem i divadlo) se tu žije prostě na dřevě. Z toho podle mě vzniká i velká propojenost jednotlivých ostravských scén – taková sounáležitost, která neexistuje v žádném jiném městě, protože všichni (nejen) tu tmou zažívají spolu.

Lucie Andělová: V patnácti letech jsem

odešla do Ostravy studovat herectví na Janáčkovu konzervatoř. A započala jedna velmi citlivá a důležitá etapa mého života. Dospívání. Směs různých požitků a prožitků, hledání pravd a slávy. Bezohlednost a krutost přátel, kteří byli ještě dětmi. Člověk si konstruuje svůj pohled na svět, vytváří si vztah k lidem, k umění. Formuje se do budoucího dospělého člověka, který se už snad bude lépe orientovat ve světě. S odstupem mi ty tehdejší „problémy“ přijdou úsměvné. Přesto jsem si z Ostravy odnesla jistou odolnost, takovou ořechovou slupku. Tu mám do teď. Zabalím se do ní, když je potřeba a jdu vstříc nástrahám světa.

PROGRAM – PÁTEK 24/9

16:00	HOTEL PALACE Moral insanity Prešovské národní divadlo	60'
18:00	DŮM KULTURY MĚSTA OSTRAVY PERSONY Divadlo Na zábradlí, Praha	180'
18:30	DIVADLO PETRA BEZRUČE <small>OSTRAVSKÁ SEKCE</small> Špinarka Divadlo Petra Bezruče, Ostrava	170'
18:30	KOMORNÍ SCÉNA ARÉNA <small>OSTRAVSKÁ SEKCE</small> Macbeth Komorní scéna Aréna, Ostrava	135'
21:21	DŮM KULTURY MĚSTA OSTRAVY Svědomitě nepřipraveni My kluci, co spolu chodíme, Praha	60'

Jiří Kníha: Město, ocel, smrad, prach, potenciál, jurodivost, dávné setkání, překvapení.

Jaký byl proces vzniku inscenace Jenom matky vědí, o čem ten život je a jakým způsobem se do něj promítly vaše osobní mateřské, respektive otcovské zkušenosti?

V. L.: Zkoušení inscenace Jenom matky vědí, o čem ten život je bylo velmi specifické – troufám si říct, že nic takového už nikdy nezažiju. A to především proto, že většinu inscenačního týmu se v rozpětí půlroku narodilo dítě (včetně mě). To s sebou samozřejmě neslo komplikace, ale zároveň velmi osobní, autorský přístup k textu, čímž zároveň odpovídám na druhou část otázky. I když jsou autentické výpovědi jednotlivých hrdinek odlišné, u každé z nich člověk najde něco, s čím se může ztotožnit. To představení vznikalo v jedinečné velmi intenzivní a tvůrčí atmosféře.

L.A.: Než jsme začali zkoušet, proběhlo v našem týmu několik porodů. Režisérka, dramaturgyně a dvě herečky, všechny v tom. Takže jsme se na první čtené sešly s půlročními kojenci. Diskutovaly jsme, kojily jsme a kromě intelektuálních rozhovorů jsme si vyměnily i pár praktických rad ohledně bezplenkové či látkové metody. Bylo to velmi zábavné. **J.K.:** Proces byl skvělý, holky mi dovolily občas načepýřit si peří. Bylo to tvůrčí, svobodné. Osobní zkušenosti se promítly, tak jako vždy, do porozumění tématu.

Jak změnilo mateřství, respektive otcovství váš přístup k herecké profesi?

V. L.: Myslím, že mateřství můj přístup k práci nijak zvlášť nezměnilo – možná jen, že k tomu paradoxně přistupuji pokorněji nebo zodpovědněji (a taky víc vnímám, že si té práce vážím a baví mě), protože za tím, aby mohl člověk na zkoušku nebo představení, je hodně jiných povinností (a samozřejmě i radostí). Asi to s sebou přineslo větší odstup, nadhled, protože mimo práci řešíte mnohem důležitější věci – třeba intenzivně dvě hodiny v kuse hledáte v pískovišti ztracené autíčko.

L. A.: Hodně. Mám dvě děti. Již dvakrát jsem na nějakou dobu opustila tvůrčí

proces, abych se plně věnovala rodině. Ten odstup paradoxně otevřel nové pohledy. Je to jako když se jdete vyspat a probouzíte se do nového rána. Všechno je čerstvé, plné síly a perspektiva nového dne je odlišná od včerejších plánů. Během mateřství byl čas na zformulování mých hereckých a divadelních cílů a najednou jsem byla v lepší, komplexnější tvůrčí formě. S tím se pojí i to, že si nemyslím, že je dobré, když herci zkouší jednu inscenaci za druhou. Odstup je důležitý. Kdo dokáže dobře nazkoušet 4 inscenace za sezónu, i z řad režisérů, je buď geniální, anebo jen povrchově vytváří divadelní produkt. Dobrá inscenace podle mě potřebuje hlubší angažovanost.

J. K.: Mateřství? Nijak. Otcovství? Je mi to víc putna. Nemám osobní umělecké ambice.

V čem tkví jedinečnost A studia Rubín?

V. L.: Přece v tom, že tam hraje Šimon Krupa! Rubín je prostě srdcovka. Po příchodu do Prahy jsem se tam bála chodit, působilo to na mě jako temné doupe undergroundového divadla. Pak jsem to ale začala více vnímat skrze lidi, kteří se tam pohybují, a taky „tradiční“ studiové scény, která se tam předává z generace na generaci – a to je právě to, co je, myslím, jedinečné. Člověk se v Rubínu cítí tak nějak od podstaty přirozeně a z kombinace zdánlivě nepravděpodobných spojení (lidí, témat) vznikají autorské a výjimečné (třebaže někdy přehlížené) věci.

L. A.: Pro mne je jedinečnost ve všem, co má svůj osobitý a upřímný pohled na svět. Pro mě jako pro herečku je důležité tvořit názorovou kulturu budoucnosti. Tvořit inscenace schopné vyburcovat v člověku kritické myšlení. V Rubínu vznikají velmi zajímavé projekty a diváka nenechají v klidu. Navíc je tam skvělá parta lidí, kteří to dělají s láskou.

J. K.: Jedinečnost Rubínu? Rodina, gang, kapela, sounáležitost. Ehm, ehm, dobrá dramaturgie a silný kafe.

Jak jste se vyrovnávali s uzavřením divadel?

V. L.: Konkrétně ve spojení s inscenací Matky to bylo za pět dvanáct. Stihli jsme odpremiérovat a poté odehrát jednu reprízu s již omezeným počtem diváků, za což jsme byli rádi, protože by se jinak všechna ta nakumulovaná energie a úsilí rozptýlily do neurčita. Já osobně jsem nejhůř nesla tu izolaci od lidí, která s tím byla spojená, ale na druhou stranu jsem měla spoustu času věnovat se dceři se všemi radostmi i strastmi.

L. A.: Zpětně mám pocit, že tu uzavřenost mohla divadla lépe využít k nějaké své transformaci. Ale třeba k tomu ještě dojde. Pro mě osobně to byl nejen čas strávený přemýšlením nad smyslem divadla a celé kultury. Byl to hlavně čas strávený s mými nejbližšími. A to bylo pro mne nejdůležitější.

J. K.: Vyrovnal jsem se s tím celkem dobře. Je dobré zažít extrémy.

Pandemický stav (nejen) v českém divadle bezděky otevřel řadu bolestivých kauz. Jaký je váš postoj k Nemusíš to vydržet?

V. L.: Na DAMU jsem nestudovala, takže nemám osobní zkušenost. Myslím ale, že je důležité, že se to téma otevřelo a vede k veřejné debatě. Jaký bude výsledek, a jestli vůbec nějaký bude, je už jiná věc. Myslím, že ten problém vnímám v obecnější rovině: že je to volání po změně, kterou musí každý udělat nejprve sám v sobě – taková osobní inventura. To, že něco funguje, ještě neznamená, že to dělám nejlíp. Je dobré pochybovat.

L. A.: Upřímně, neznám ten problém do hloubky. Mám ale pocit, že do velké míry je to mezigenerační problém. Nepochopení, ztráta loajality, neschopnost sebe-reflexe a neochota posunout se někam dál. Kauza vyvolala diskuzi a ta je důležitá. A taky nic není černobílé. Proto by se obě strany měly snažit o důstojný a konstruktivní dialog. Kauza vytvořila prostor pro změny.

J. K.: Nemusíš to vydržet?! Dobrý. Koukal jsem. Já to nezažil! Nemám vysokou. Společenská změna, diskuze. Skvělý! Nemám ani střední... ale jsem nadšen.

A o čem ten život je?

V. L.: Přijďte se podívat na Matky, ty to ví!

L. A.: To netuším. Ale pojďme společně do divadla....

J. K.: Život? Je o tom, o čem chceš. Ty. Ale... nemusíš to vydržet.

Petr KlariN Klár

ANKETA: BERGMAN SPOJUJE DIVADLO A FILM

Režisér Ingmar Bergman celou svou kariéru osciloval mezi divadlem a filmem. A divadelní tvůrci zase nejednou čerpají z jeho děl. Dnes DFOV uvede výraznou a Bergmanovým dílem inspirovanou inscenaci Divadla Na zábradlí Persony v režii Jana Mikuláška. A my jsme se u této příležitosti v anketě zeptali: Jaký je váš nejoblíbenější film Ingmara Bergmana a proč?

Tomáš Suchánek (ředitel DFOV): Mám docela problém označit cokoli za nejoblíbenější... Snad i proto přivážíme do Ostravy Mikuláškovy Persony, kde se postavy z „mých nejoblíbenějších“ Bergmanových filmů potkávají. Věřím, že tady si každý přijde na své!

Sylvie Vůjtková (dramaturgyně DFVO): Osobně bych se rozhodně neoznačila za protřelého znalce Bergmanova díla, ale ve velké oblibě chovám film *Fanny a Alexandr*. Spojuje v sobě totiž zdánlivě nespojitelné: opulentnost se stro-

hostí a minimalismem, oslavu života, která se záhy změní takřka v horor, realitu a fantazii... a samozřejmě velmi silný příběh.

Júlia Rázusová (režisérka): Prenasleduje ma v mojom živote film *Scény z manželského života* z roku 1973. Takmer doslovné situácie, pasáže a repliky, paradoxne nie v manželských scénach.

Jan Nebeský (režisér): Hosté *Večeře Páně* pro téměř dokonalé splnutí obsahu s formou.

Jana Plodková (herečka): Jsou to *Scény z manželského života*. Byl to první film, u kterého jsem nebyla pouhým divákem, ale plnohodnotnou součástí děje. Příběh jsem si „odžila“ s postavami a myslela na ně dlouhý čas poté. Hraniče mezi filmem a mnou zmizela. A to se stává málokdy. Výjimečné. A Bergman byl výjimečný.

Pavla Bergmanová (divadelní kritička): Vzhledem k mému příjmení jsem měla Bergmana celoživotně povinného. A po každé mě fascinoval jiný jeho film, ten nejlepší rozhodně nelze vybrat. Nedávno jsem znovu a na plátně viděla jeden z jeho posledních snímků *Fanny a Alexandr*. Bergman se v něm vrací do dětství, aby bilancoval. Ale rozhodně nenabízí patetickou selanku, naopak, neopouští ani temná témata, vytahuje rodinná traumata, ale vše v mixu elegance, humoru, tajemna i svérázně energické vyzývavosti. Ten film je při-

rozeně plný života se vším, co k němu patří. I se smrtí. A také nabízí strhující hereckou i vizuální podívanou, s barvami, které uměl vykouzlit jen kameraman Sven Nykvist.

Petra Kupcová

PŘEDSTAVUJEME

PREŠOVSKÉ NÁRODNÉ DIVADLO

Koncept nezávislého profesionálního divadla, které vzniklo v roce 2013 v Prešově, byl uměleckou vizí dramatičky Michaely Zakuťanské a režisérky Júlie Rázusové. Dilema zůstat v Bratislavě, nebo se vrátit do Prešova, rovnající se rozhodování se mezi prací na západě a životem na východě, vyústilo do zásadního řešení – přestěhovat se do rodného Prešova a založit divadlo. Divadlo vytvářelo prostor pro svobodnou tvorbu umělců, kteří pocházejí z východu, nebo jsou s Prešovem spojení, a uvádělo texty se současnými společenskými, generačními a sociologickými tématy. Kromě jiného se ve svých inscenacích dotýká napětí mezi východem a západem Slovenska a pojmenovává rozdíly mezi úrovní života v zemi. Nedávno soubor ohlásil ukončení své činnosti, nicméně úspěšné inscenace *Cesta hrdinů*, *Jahodové polia*, *Moral insanity*, *Kramerová vs. Kramer* a *Dospelosť* budou žít i nadále – a to pod hlavičkou nově uskupené nezávislé prešovské platformy pro výzkum herecké tvorby Slzy Janka Borodáča (Júlia Rázusová).

Oceňovaná inscenace *Moral insanity* je vysokou školou monodramatu, i jednoznačnou jevištní definicí výjimečnosti režisérky Julie Rázusové, která právem patří za jeden z největších aktuálních talentů stredo-evropské umělecké scény. Mezi její přednosti patří nekompromisní i nepřímocáré otvírání kontroverzních témat, inspirativní práce s technickými prostředky a empatická práce s hercem. Tvoří nesmírně atraktivní politické divadlo, které jednoznačně zdaleka překračuje regionální charakter. Tvůrčí odkaz literární tvorby Umberta Eca je přetaven v neradostnou zprávu o bolestech světa na pokraji sil, jež ovšem není naděje prosta. Peter Braječík suverénně ovládá jeviště i svěřené technické propriety, lehce navazuje ambivalentně důvěrný kontakt s hledištěm a je naprosto přesvědčivý v expresi i intimitě. Divadlo jako bezprostřední atak na komplexní spektrum smyslů? Nemožno minout!

KlariN

DREAM FACTORY MÁ SVOU VÝSTAVU

Továrna na sny. Tak se jmenuje výstava fotografa Lukáše Horkého z prostředí festivalu Dream Factory Ostrava. Fotografie byly pořízeny v letech 2011–2019 a zachycují atmosféru divadelních sálů, šaten i nezaměnitelné prostředí ostravské Dolní oblasti Vítkovice.

Zhlédnout ji můžete během festivalu v termínu 22.–26. 9. 2021 ve foyer Domu kultury města Ostravy, 28. října 2556/124, 702 00 Ostrava. Zpříjemněte si čekání na představení ohlédnutím za minulými ročníky festivalu Dream Factory!

Lukáš Horký se zabývá vizuálním uměním, grafikou a videem. Jsou mu blízké různé intermediární experimenty, ale

je především dokumentární a divadelní fotograf. V rámci černobílého cyklu Moje město od roku 2008 systematicky zaznamenává proměny města Frýdek-Místek. Svůj soubor představil v roce 2018 v opavské galerii KUPE a v následujícím roce také v Galerii Opera v Ostravě. O rok později za něj obdržel čestné uznání v soutěži Slezská novinářská fotografie. Více na www.lukashorky.cz.

FOTOGRAFCKÉ OHLÉDNUTÍ ZA PRVNÍMI FESTIVALOVÝMI DNY

CO MAJÍ SPOLEČNÉHO HEREČKA MARKÉTA MATULOVÁ A ZPĚVAČKA VĚRA ŠPINAROVÁ?

Markéta Matulová patří k té části hereckého souboru Divadla Petra Bezruče, kterou diváci donedávna vidávali převážně ve vedlejších rolích, v nichž ale přesto vždy dokázala zaujmout. Po obsazení do hlavní role Mirky v inscenaci Kouř se nyní „utkala“ s další klíčovou hrdinkou v autorském titulu Tomáše Dianišky Špinarka, který nepojednává o nikom jiném než o zpěvačce Věře Špinarové. Co vše obnáší stát se představitelkou ostravské ikony? Čtete dál, dozvíte se více.

Co vše pro Vás obnášelo zkoušení inscenace Špinarka coby herečku v titulní roli? Přece jenom v tomto představení se kromě činoherního herectví od Vás očekává i pěvecká zdatnost.

Ano, ano. Kromě herecké práce bylo třeba pořádně máknout na zpěvu s kapelou. Obě složky se nazkoušely zvlášť, a pak se pár týdnů před generálkami dávaly dohromady. Všechno muselo zapadnout a všichni jsme si na sebe museli zvyknout. Oboje musí fungovat na stejné procento, jak herectví, tak zpěv. Člověk od rána do večera kloktá, chodí na hudebku, fouká do balonku, aby potrénoval plíce a snižuje počty vykouřených cigaret.

Jsou si zpěvačka Věra Špinarová a herečka Markéta v něčem podobné, nebo naopak odlišné?

Podobnost – konfekční velikost. Odlišnost – barva očí.

Věra Špinarová patří k ostravským ikonám. Neměla jste tedy jakožto její protagonistka obavy z reakcí publika? Jaké zatím jsou?

K ikonám patří, to máte pravdu, a obava byla. Zároveň je ale potřeba věřit tomu, na čem makáte a s kým makáte. Už jsme odehráli i pár Špinarek venku a musím říct, že atmosféra na představení např. ve Zlíně byla fantastická.

Stává se mi, že za mnou přichází po špílu lidé a vypráví a vzpomínají na to, co s paní Špinarovou všechno zažili.

Vnímáte nějaký rozdíl mezi skutečnou Věrou Špinarovou a tou stvořenou Tomášem Dianiškou?

Nevím, jestli je tahle otázka přímo pro mě. Zda nepatří lidem, kteří ji opravdu znali.

V čem si myslíte, že spočívá aktuálnost jejího životního příběhu?

Tak je to životní příběh člověka, který si jde za svým snem a v cestě mu stojí pár bubáků. To se děje přece i dnes.

Změnil se Váš náhled na tuto osobnost před a po zkoušení Špinarky?

Ne.

Jaká je Vaše nejoblíbenější píseň této zpěvačky a proč?

Těch oblíbených je spousta. Osobně si myslím, že jsem si do uší mnohokrát pustila písničku Volej, Volej.

Díky!
Petra Kupcová

PŘEDSTAVUJEME

MY KLUCI, CO SPOLU CHODÍME

Volně vzniklé uskupení studentů pražské AMU v doprovodu hudebníků a light-designu se objevilo celkem nenápadně, ale čím dál tím víc válcuje dramaturgie nejen divadelních festivalů. Lukas, mladá krev českého nového cirkusu, Andrej, ryzí pohybař, co moc nemluví, Vašek, absolvent Katedry autorské tvorby a pedagogiky, co napsal knihu, Šimon, který je z Ostravy a jeho humor nezná zábrany. Jejich improvizace jsou, jako když pejsek s kočičkou po absolvování kurzu contemporary dance pečou dort a vyjde jim z něj hovězí ragú (a to myslím jako lichotku). Naprostý nesmysl, který se neomrzí ani po několikáté. Důraz na fyzickou a pohyb dodává jejich improvizacím punc, který se jinde moc nevidí. Jevištín jazyk je tak specifický a nenásilný, že se na něj dá velmi snadno napojit. Kluci se dokážou adaptovat téměř do jakéhokoliv prostředí. Hrají venku i vevnitř, bez rekvizit nebo s motorovou pilou. Zároveň se jim daří držet onu divadelnost nutnou pro vznik kompaktního tvaru. Z bodu nula se dokážou dostat tak daleko, že se po skončení představení diváci občas musí trochu proplesknout, aby se vrátili do reality. Přesto se jim nic nedrolí, jednotlivé části spolu jdou ruku v ruce a často lze vysledovat i tematickou linku. Přesně taková esence, jakou by improvizace měla mít. Vtipná, absurdní, svižná a neokoukaná. Sice si nejsem jistá, jestli Klukům tohle všechno pod rukama vzniká zcela náhodou, nebo jde o pečlivě promyšlenou a trénovanou strategii, každopádně to na mě funguje a určitě nejsem jediná.

Ema Šlechtová

JE LIBO SEVERNÍ PÓL ČI PRALES?

Festival Dream Factory nezapomíná ani na dětského diváka. Během víkendu uvede hned dva tituly, které si užijí jak děti, tak dospělí. Obě představení spojuje motiv putování širými dálkami čili je zaručena i velká dávka dobrodružství, protože během 24 hodin děti procestují svět od tropů k severnímu pólu, a to díky souboru Divadla loutek Ostrava a Studiu G.

Jako první na dětské publikum čeká cesta Afrikou v doprovodu fotografa a cestovatele Ferdy Páva v rámci představení s názvem *Ferda Páv – slavný fotograf* v režii Hany Volkmerové, které se uskuteční v Ateliéru pro děti a mládež při NDM v sobotu v 11:00. Poté následuje výtvarná dílna s lektorem, ve které si děti v doprovodu svých rodičů budou moci vyrobit vlastní výtvarnou koláž či loutku.

Po sobotních tropech se ochladí a děti čeká dobrodružná plavba severním pólem ve společnosti tří tučňáků díky představení *Tučňáci na arše* v režii Bořivoje Čermáka, které proběhne v neděli v 11:00 v prostorách Studia G. (pk)

SO 25/9 – 11:00
Ateliér pro divadelní vzdělávání

FERDA PÁV – SLAVNÝ FOTOGRAF

OSTRAVSKÁ SEKCE / Ateliér pro děti a mládež při NDM, Ostrava

režie: Hana Volkmerová

Délka: 40 minut

Vnuk slavného fotografa a cestovatele Ferdy Páva vypráví dětem dobrodružné příhody svého děda z cest po Africe. Ferda se nikdy ničeho nezalekl, fotil ve dne, fotil v noci, fotil na souši i na moři. Po představení bude následovat kreativní dílnička, kde si děti spolu s rodiči vytvoří vlastní výtvarnou koláž či plošnou loutku, vyzkouší si hudební nástroje atp.

SO 25/9 – 16:00
Hotel Palace

MEZNÍ STAV

Divadlo X10, Praha / režie: Barbara Herz

Délka: 95 minut

Dokumentární inscenace o otravě krajiny a řádném hospodáři, vytvořená z rozhovorů s entomology, filozofy, včelaři a bojovníky v kůrovcové kauze. Sugestivní příběhy lidí i krajiny, která ztratila kontinuální péči. Naše země nevzkvétá a hospodář se legislativně zodpovídá pouze ekonomice dostatečného výnosu! Kdo se stará o to, co není vidět?

SO 25/9 – 18:30
Dům kultury

BEZRUKÝ FRANTÍK

Divadlo pod Palmovkou, Praha / režie: F. X. Kalba

Délka: 105 minut

Když jej nesl jeho rodičům čáp, nedopatřením mu ukousl ruce a on se nohama musel naučit všechno, co nejen dítě potřebuje. Černo-černá komedie podle životních příběhů Františka Filipa ukazuje vypjaté chvíle jeho života, kdy občas doslova zápasí o holou lidskou důstojnost. Je to ale především i příběh houževnatosti, pochopení a životního optimismu.

SO 25/9 – 21:00
Divadlo Petra Bezruče

MANŽELSKÁ HISTORIE

Divadelní spolek JEDL, Praha / režie: Jan Nebeský

Délka: 90 minut

Láska, žárlivost, manželství, sny, svoboda, peníze, divadlo. Krutě zábavné „scény z manželského života“ jako brilantní a většinou groteskně vypjaté herecké variace jednotlivých stadií manželství. Strindberg, jeho manželka, její přítelkyně. Jeden geniální autor, jedna špatná herečka, jedna dobrá herečka...

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2021. Pátek 24. září 2021, číslo třetí.

Šéfredaktorka: **Pavla Bergmannová** (bergmannova.pavla@gmail.com). Redakce: **Petr Klarin Klár**, **Petra Kupcová**, **Ema Šlechtová** (ext). Fotografie: archiv festivalu Dream Factory Ostrava, **Lukáš Horký**, **Ondřej Durczak**. Grafická úprava: **Jan Kulich**. Sazba: **Lukáš Horký** – Surbanz. Zpravodaj vydává Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu: **Tomáš Suchánek**.

POŘADATEL

SPOLUPOŘADATEL

k u l t u r a k
Dům kultury
město Ostravy

AKCE SE USKUTEČŇUJE ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

OSTRAVA!!!

Moravskosleský
kraj

ČEZ
NADACE ČEZ

Ostravské vodárny
a kanalizace a.s.

Státní fond kultury ČR